

Nihil jucundius, nihil gratius, nihil acceptius magis sub auspiciis novi anni in auribus nostris resonare potest, quam nomen supra omne nomen, Jesu. Hoc enim, verba Bernardi ex serm. XV. super Canticum repetimus, *lucet prædicatum: pascit recogitatum: invocatum lenit & ungit. Percurramus singula.* Unde putas in toto orbe tanta & tam subita fidei lux, nisi de prædicato Jesu? Nonne in hujus nominis luce, Deus nos vocavit in admirabile lumen suum; dicat merito Paulus, *fuitis aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino &c.* Nectantum lux est nomen Jesu, sed & cibus. Annon totiens confortaris, quotiens recordaris? Quid aequè mentem cogitantis impinguat? Quid ita exercitatos reparat sensus; virtutes roborat, vegetat mores bonos atque honestos, castas fovet affectiones? Aridus est omnis anima cibus, si non oleo illo infunditur. Insuper est, si non hoc sale conditur. Si scribas, non sapit mihi, nisi legero ibi Jesum. Si disputes aut conferas, non sapit mihi, nisi sonuerit ibi Jesus. Jesus mel in ore, in aure melos, in corde jubilus. Sed est & medicina. Tristatur aliquis nostrum? Veniat in cor Jesus, & inde saliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, redit serenum. Labitur quis in crimen, currit insuper ad laqueum mortis desperando? nonne si invocet nomen vitæ, confestim respirabit ad vitam? Cui stetit aliquando ante faciem salutaris nominis duritia, ut assolet, cordis, ignavia torpor, animi rancor, acedia languor? Cui fons forte siccatus lacrymarum, invocato Jesu non continuo erumpit uberior, fluxit suavior? Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum virtutis nomen, non statim fiduciam præstitit, metum depulit? Cui quæso in dubiis æstuanti & fluctuanti non subito ad invocationem clari nominis emicuit certitudo? Cui in adversis diffidenti jamjamque deficienti si nomen adjutorii sonuit, defuit fortitudo? Nimirum morbi & languores animæ isti sunt, illud medicina. Denique & probare licet: *Invoca me, inquit, in die tribulationis, eruam te & honorificabis me.* Id nomen dulcissimum, vivificum, salvificum, quod Bernardus ipse percepit & prædicavit aliis, sensit quoque in vita, & in morte invocavit Matrona nobilissima, Domina CATHARINA nata Schacheria, cujus honoratissimam memoriam non sanctius suaviusque conservare apud suos aliosque novimus, quam si Jesu amatissimam foeminam sistamus. Natalitius ei dies fuit vigesimus octavus Augusti, quo An. cl. lxxxv. hic Lipsiæ in lucem prodiit, parentibus orta spectatissimis. Parens enim fuit Dn. Quirinus Schacher, Senatorii Ordinis Vir, Ædilis Senior, Templi & Scholæ Thomanae Antistes, Mater Dn. Agatha, Dn. Davidis Wrieffpfennigii, Civis & Mercatoris inter primarios, & Signiferi filia: Avum autem habuit Dn. Hartmannum Schacherum, Senatus Senioremem & Mercatorem, Aviam Dn. Magdalenam, Dn. L. Mauritii Steinmetzii, Facultatis Medicæ Senioris & Mathem. P. P. filiam. Mox ut nata fuit, in Baptismatis sanctis aquis renata Jesum induit, quem deinde ex parentum præceptorumque institutione & exemplo melius nosse, colere, amareque didicit. Amorem istum precum, castitatis, modestiæ, aliarumque virtutum exercitia, in quibus adolevit, conservarunt. Inter quæ simul ad regendæ familiæ curam, fideliter assuefacta est, donec de voluntate & sententia